

Transhumanizam

Pablo Picasso: «Računala su beskorisna. Mogu vam dati samo odgovore.»

Ovim tekstom, osvrnut ću se na programiranje i oblikovanje nas - ljudi. Koliko god znali o programiranju, koje se odvija na razne načine, počevši od odgoja i obrazovanja, religija, a nastavljajući se granati kroz sve oblike onoga što utječe na nas kroz svakodnevni život, u podlozi je stalno i onaj subliminalni način. Pitanje je, koliko subliminalno bivamo svakoga dana programirani i prepoznavamo li to?

Ponekad programiranje uočavamo radi «ugla percpecije» iz kojeg sebe promatramo, a ponekad samog programiranja uopće nismo svijesni, jer ulazi «na mala vrata», u područje naše «podsvijesti» - subliminalno izvana i direktno iznutra.

Danas su najčešći oni «programi» u smislu prepoznatih te time i najpoznatijih, koji spominju programiranje «uma», no, to je samo dio priče, one u kojoj naš mozak biva smješten na tron i proglašen apsolutnim vladarem. Na žalost, vrlo je moguće da su oni važniji načini našeg programiranja u potpunosti sakriveni. Znaju ih međutim vrlo dobro, oni koji nama vladaju.

Za uspješno programiranje i oblikovanje kako bismo bili po Njihovoj mjeri, programirati stoga moraju osim Uma i one dijelove nas koji su duhovni (Duh) i duševni (Duša), kako bi komponenta Ličnosti ili mi – bili to što jesmo: robovi.

Programiranje je toliko široko i sveobuhvatno, da ulazi u najdublje djelove nas, tvoreći na taj način i razlog programiranja - stalnu neravnotežu i još nešto: oblikovanje nas samih, po tuđoj mjeri. I to je bit onoga što živimo, mi koji smo stvoreni, postajemo programiranjem oblikovani.

U svijetu današnjice, izgleda da smo stigli «u vrijeme», kada možemo razumijeti širinu toga djelovanja, pa izgleda da se naši kontrolori/vladari više ne sakrivaju, već nam dapače i nude potrebne informacije kako bi ih uočili.

Rekla bih da to nije sasvim njihov odabir, već posljedica nečega što se događa, a na što možda nemaju utjecaja, pa planove mijenjaju u «hodu». Istovremeno, a baš stoga, aktivirao se i suptilan napad, koji koristeći stari model «prijevare», sve nas navodi da je to nešto čemu smo podvrgnuti, naravno samo i isključivo za naše dobro. Koliko god smo odmakli u viđenjima ove problematike, ipak, kao i do sada, izgleda da ne vidimo još uvijek dovoljno. I stalno nas se iznova i iznova vara.

Zato, kada danas čujemo samu tu riječ «programiranje», koja je česta obzirom da živimo u doba informatizacije i vrtoglavo rastuće tehnologije, te raznih softverskih programa čuda znanog nam kao «kompjuter», neki će u samoj srži te riječi osim tehnološkog napretka za boljitak

čovjeka, kroz veću dostupnost informacija, ipak vidjeti da ona sadrži i dobro tinjajuću moguću prijetnju.

Ako se prijetnja primjeti - pojavljuju se, osim viđenja, na žalost i klice straha. Ili – baš tada s klicom, jer klica je klica - razvija se onaj rezervni, hodajući planski program. Ili možemo reći i podprogram.

U osnovnom programu nađe se svašta, strah od «žiga zvijeri», kodova, dronova, špijunaže i sličnih popratnih pojava, koje bi stvorile novog čovjeka, po nekima zarobljenog, a po drugima zdravog i naprednog, ali izgleda: potpuno programiranog, a eto i tehnički možda doslovno čipiranog. Ne čudi stoga, da se otvaraju novi načini pogleda na cijelo to događanje, ali pojavljuje se i pitanje: što to znači za nas kao Čovjeka?

Kao svaki program, tako i ovi, govorim u množini jer je riječ o skupu programa koji djeluju na fizičko, psihičko i kako navode u definicijama transhumanizma: prirođeno stanje Čovjeka, počinje djelovati i onaj prije spomenuti podprogram: «dobroga za nas».

Sam transhumanizam tako objedinjuje rad na nama, ne djelujući samo na nas kao Ličnost već i kroz sve ostale tri komponente od kojih se sastojimo: kroz Um, Duh i Dušu, klasičnim načinom programiranja – razdjeljivanjem.

Unutarnje razdjeljivanje (programiranje) koje se izvodi implantiranjem (smiješno, ali riječ je o čipiranju kojem smo davno izloženi, a koje se samo nadograđuje) i opsjednućima, očitovat će se u Ličnostima koje su izgledom i načinom ponašanja uspavane, anestetizirane doslovno, ali i Ličnostima koje će imati težnje za borbom, a koje su svakako, bila riječ o prvom ili drugom slučaju - u potpunosti onemogućene emocijama koje doživljavaju vlastitima. Vanjski programi imat će tisuću lica.

Programi transhumanizma su općenito različiti u pogledu «na prvu», a unutar odvijanja, stvaraju dodatnu podijeljenost, pa se ponekad i ne čine povezani. Takvi stasaju, združuju se i miješaju. Njih se primjećuju u separaciji sekvencionalno, npr. kroz rast tehnologije koja liječi i pratećih joj znanosti, koje možda i podržavamo, ali istovremeno nam recimo nanotehnologija nije baš po volji te svi oni ljudi koji samo u nanotehnologiji vide i napad na Čovjeka, vide samo taj dio programa. Dok onaj koji ima u sebi sliku «spašavanja ljudskih života» prolazi sasvim uredno ne otkrivajući se.

Netko će primjerice reći da je manipuliranje klimom za naše dobro, a netko drugi da je riječ o napadu na nas, neke će usrećiti umjetna oplodnja, dok će drugi to vidjeti opasnom radom, neki će biti sretni što se kloniraju organi kako bi se produžio ili spasio život, dok će drugi to smatrati zadiranjem u nešto o čemu moguće, ne znamo ništa, pogotovo ne znamo, kuda bi nas to moglo odvesti.

Netko će vjerovati da će GMO spasiti svijet od gladi, drugi da je to put ka samouništenju. Dakle, moguće je da će jedna osoba sve ovo vidjeti, ali neće u svemu vidjeti problem. To bi joj bilo previše i opasno bi poljulalo svijet koji bar misli da poznaje, a time i sam smisao vlastita postojanja.

I kako onda, uza sve ovo, izgleda podprogram navedenih programa?

Njega možemo uočiti kroz socijalne, ekonomske i političke programe svega navedenog, a kao poboljšanja i onoga: «dobroga za nas»!

Ako pažnju usmjerimo na tu lažnu dobrobit, tada će podprogram biti izražen u završnoj sceni predstave koja se odvija npr. kroz političku borbu desnih i lijevih, nudeći nam s jedne strane krutu tradiciju, mahom prožetu i nacionalizmom, koja je navodno suprotstavljena drugoj strani ili liberalizaciji koja zagovara prava svih ljudi i jednakost.

Vrlo je moguće međutim, da je riječ o istome. I da obje strane služe istog gospodara.

Tako dolazimo do opet moguće mudrosti, kako je važnije samo putovanje ovoga života unutar programa i podprograma i njegove uzročne pojave, nego samo mjesto na koje nas se dovodi. I da svu pažnju trebamo usmjeriti baš na to događanje, na nas unutar toka putovanja i na to kako mi percipiramo taj tok.

U skupini zabrinutih zbog sve opsežnijih istraživanja i korištenja tehnologije u svrhu programa: «poboljšanje čovjeka», sve je raširenija pojava, da se strah veže isključivo za «novotarije» recimo već prije spomenutu nanotehnologiju, čipiranje radi naše «zaštite» ili «prisluškivanje» svega što radimo. Interesantno je da je pri tome potpuno i neoprezno odbačeno, sve ono čega su se «bojali» ljudi koji su živjeli prije nas, a koji su se "biblijski ili srednjevjekovno" bavili opsjednućima demonom, činima vještica ili time što sve «od naših misli» može čuti đavo. Ljudi koji su vjerovali u uroke, nagaze, čarke.

Ti zabrinuti ljudi, koji đavla drže biblijskim motivom, misle kako je riječ o potpuno različitim pojavama, ne videći kako je tehnologija istovjetno "zlo" koje stoji uz bok religijskim programima koji unutar sebe imaju i tog «đavla». I ako ovdje ne zastanemo i otvorimo oči, propuštamo uočavati onaj tok putovanja.

Bez pažnje takvog razlučivanja, nećemo biti u stanju prepoznati, taj jedan, mogli bismo reći, «narodni dio predaja», koji je u konačnici, eto namjerno i planski postao izmanipulirani sastavni dio programa religija, koji je pak, ako se razlučuje, samo za svaki slučaj, postao i podprogram transhumanizma.

I da odmah kažem, strah nije opcija koju bi trebalo živjeti, kako nekada tako niti danas. Magli vidike, točnije, ne suočava nas s nepoznatim, pa nema sagledavanja ove problematike s otvorenim mogućnostima.

Mudro je stoga znati da pobjeći ne možemo, a strah nam neće dozvoliti ni da se suočimo, pa ostajemo, svidjelo nam se to ili ne, priznali to sebi ili ne, u vrenju događanja.

Pogled na ovakav razvoj događaja iz samo jednog smjera, usko je gledište u kojem se vrenje ne vidi u srži, već samo kao plamen kada se već sve zapalilo. I koliko se god raznih varijanti teorija zavjera pojavljuje, nekako stalno nedostaje šire povezivanje u neku, smislenu cjelinu, bar i samo kao radno hipotetička vježba, unutar koje bi se u razmatranje uzelo sve, ali baš sve što nam je kao informacija do danas dostupno.

Ali događa se, da se ili ostaje u okviru borbe dobra i zla, bogova i demona, koji su ili naši spasitelji ili napadači, loši vanzemaljci ili dobri vanzemaljci, ili se sve svodi na nužnu «učecu evoluciju» ili nas se pak navodi na put, koji kaže da mi jesmo bogovi, ali smo to zaboravili ili nismo još dovoljno bogovski – da bi bili, a što li drugo nego - Kretaori.

Ili se čeka događaj, koji je eto veći od svega, a koji će nas – opet ovisno o tome što smo uspjeli spoznati, lansirati u novo postajanje. Na ovaj ili onaj način, transformacijom ili apokalipsom.

Da je ovaj nam znani svijet, kojim slučajem Bosna – rekla bih da se kuhamo u jednom raznovrsnošću bogatom bosanskom loncu, u kojem se eto tu i tamo pojave i razne «Geneze», koje se sve od reda trude reći nam, što je sve u njega stavljeno, a i kako je nastao sržni primarni sastojak. Pa je možda dobro, postiti ponekad i ne baviti se samo samim loncem, već i kuharom, a i skuhanim. Što je teško u svijetu u kojem smo stalno upozoravani velikim duhovnim istinama, kako treba samo pozitivno razmišljati, te kako svako promišljanje o zlu isto priziva.

Unutar tih raznih varijacija na temu «bosanski lonac» – pojavljuju se i svi naši «neprijatelji», ali i «prijatelji», neprestano se provlače i na «prvu» različite nijanse istovjetnosti, kako smo danas, za ovo «loše» stanje bivanja, mi ti koji ne možemo ili nećemo učiniti za sebe ono što trebamo.

Suptilno se pojavljujući i da smo (ipak) sve sami krivi, jer pogrešno djelujemo/ne djelujemo.

I gura se stalno to nesretno pitanje krivice, čak i u slučaju kada se kaže da je sve što živimo sasvim objašnjivo. Ovakav razvoj je stoga sasvim normalan, te je nužno da postoje naši mučitelji, jer su oni naši pomagači! I tu smo krivi, jer to ne shvaćamo.

Nadalje objašnjava se i da spavamo, ali i da, možda i nismo sasvim krivi jer smo pod djelovanjem hipnoze ili eto programirani, a najčešće se kao zajednički faktor provlači, da smo u datom trenu, na svom početku, možda genetski izmanipulirani ili smo «pali» jer smo se dali prevariti. Točnije sve je kriva Žena, a onda i Muškarac. I to je to! I baš ta krivnja žene i muškarca kao Para - postaje danas u fokusu događanja vrlo važna.

No, izgleda da smo od tada, od tog navodnog genetičkog, manipulativnog trena našeg postanja, ovako ili onako u stalnom programiranju, na ovaj ili onaj način. Bez sigurnosti da smo išta shvatili.

I nije to loša opcija, biti bez one stopostotne sigurnosti da sve Znamo, te ići korak po korak, upitno. No, koliko zaista idemo koracima, ako se stalno trudimo uvidjeti samo koji su sastojci lonca, bez da pažnju usmjerimo, ne samo na kuhara već i na okus onoga što gutamo? I kako to,

na koncu osjećamo? Ne samo u smislu da nam je ukusno ili neukusno, već da li nam je zaista probavljivo?

Osim tih poznatih teorija našeg postanka, života i razvoja, pojavljuju se, sukladno našem tehnološkom razvoju, nove verzije starih «teorija» i naravno, nove teorije, a koje se ukratko sve mogu u jednom, onom današnjem trenu življenja, povezati pogledom u «novog» prijatelja/neprijatelja, pod pojmom: «transhumanizma», koji udara na psihu, intelekt ali i na fizičko tijelo. Rekla bih sasvim globalno, izvana i iznutra, sveobuhvatno.

Smiješno je, ali čini mi se da taj novitet uopće nije nov, samo se riječju i slikom prilagodio vremenu u kojem živimo, ali star je koliko i taj naš «pad» ili prvi naPAD na nas kao Čovjeka.

Ili po nekim genezama, naše preoblikovanje ili poboljšanje. Danas to zovemo programiranje!

I sve su to, sve te razne teorije, korisne informacije, naravno ako ih se ne promatra kao istinu i samo istinu. Već kao nešto moguće. Kao nešto što daje okus onom «loncu». I dalje je, ipak mudrije, bar za početak, pažnju usmjeriti na onoga tko trenutno, dakle sada, drži kuhaču.

Nemojte me pogrešno razumijeti, zaista smatram da su sve teorije u konačnici poimanja vrlo korisne, jer ponekad, koliko vam se god čini ludim, laž govori o istini. O lažima možemo pričati, raspravljati, a istinu svatko sam otkriva, riječi je ne mogu izreći. I ona nije zadana, niti konačna. Razvojna je, pa su samo pitanja zaista važna, taj tok koji nam se nudi, iznova i iznova. Problem je, međutim što unutar svih tih teorija i gena leži ona, prije spomenuta klica straha (ojačana i podprogramima) – koja polako lučenjem dovodi do mogućnosti, da jednostavno «smetnemo s uma» – onog pravog Uma – da je riječ o nečemu što je možda malo drugačije od samo te - najčešće korištene fraze «programiranja uma».

Mislimo da o programiranjima uma općenito, imamo sasvim solidne informacije. O njima se uglavnom zna da se izvode raznim načinima, a koji se najčešće spočitavaju vojsci, tajnim društvima, zločestim Sivima ili reptilima, subliminalnim porukama, te svime što već poznajemo kao oblike kontrole nas, s zadatkom samo djelovanja na naš mozak – tog vladara na tronu! Ah taj mozak, koje li će iznenađenje biti kada se jednom – utvrdi, da on nije «krivac».

Jer svi oni zaista, ti programi i njihova djelovanja – čine samo jedno: blokiraju i preoblikuju našu Svijest. A ona nije mozak sam. Pa bi se u skladu s novim i starim teorijama, o raznim djelovanjima nad ljudima, transhumanizam mogao zaista nazvati ne novim, već upravo suprotno: najstarijim načinom djelovanja i manipulacije.

Koliko starim, toliko i uspješnim, uvjeravajući nas na sve moguće načine, da smo nešto što nismo, ali trebamo postati bolji, jer nismo dovoljno dobri.

Od toga sve počinje – a nastavno dalje djeluje, ne samo kroz stalno nam «pomaganje» već i kroz naše preoblikovanje, koje nema veze s razlučivanjem ili promijenom i odrastanjem nas samih, a sve kako bi nas se i dalje držalo u uvjerenju da smo nešto što nismo! I baš zbog toga postajemo ovisni. Ovisni o nečemu što je stalno negdje eto, kao na vrh jezika ili na dohvat. I postoji da nas spasi u raznim oblicima. Najčešće navodno od nas samih.

Sve što činimo, misleći kako nešto Znamo, prvenstveno misleći kako poznajemo svoju povijest, svoje tijelo ili sebe same dovoljno da bi to mogli/smjeli (kažem smjeli u kontekstu samoodgovornosti onoga što jesmo – a riječ je o pretpostavci da smo Čovjek) dalje preoblikovati, koristeći se pri tome jednim od oružja transhumanizma – demo(no)kracijom kroz brigu za Nas, dovodi nas do toga da ne sluteći postajemo, moguće, baš Mi - napadači vlastite srži i postojanja. I taj dio uopće ne osvještavamo.

Sve to činimo s dobrim namjerama!

Za sebe i sve oko sebe, navodno rješavajući patnje potrebitih. Ne pitajući se uopće: zašto ima potrebitih?

Što su «dobre namjere»?

Jesu li one «ono» što rješava probleme? O - da!

Što su problemi?

Iskreno: Ništa zaista!

Ali transhumanizam ili današnja građanska civiliziranost, nudi rješenja upravo za to Ništa! Ili Sve. Ovisno tko promatra i koje interese ima. A koje će ostvariti kroz razne oblike, navodnog «razvoja» ljudskog bića.

Što je onda razvoj?

Spadaju li u razvoj ljudskog bića, najave o čipiranju djece, uz prateće događanje s sve većim brojem nestanka djece? Ili je to «rješenje» - «problema»?

Ili je razvoj, sve veći broj ljudi zbunjenih svojom spolnošću ili seksualnošću? O, da to je veliki problem, koji se mora silovito rješavati borbom za rodnu jednakost ili prava žena, muškaraca, parova ovih ili onih. Ne pitajući se kako je i zašto došlo do zbunjenosti.

Čini se sve navedeno na prvi pogled obrazovno (uvodeći silom nove zdravstvene i građanske odgoje kako bi se programiralo izvana i iznutra!) i na prvi pogled nježno - učeći o tome djecu dok su u fazi kada si ta pitanja nisu još postavila, jer nisu još došla na red – jer su u ovom trenu djeca – Djeca - koja imaju pravo na prirodan razvoj! O ne, ne, povikat će današnji «liberali» Djeca imaju prava! Prirodno više nije prirodno! I djeca imaju pravo, po novome tako da im se oduzme pravo da roditelji imaju pravo! Zvuči ludo? Ludo ili ne – to se upravo danas događa!

Prisjetimo se na tren, dijela iz definicije transhumanizma, jer upravo On «radi na poboljšanju PRIROĐENOG»! Evo s Wikipedije cijele definicije:

Transhumanizam (ponekad skraćen kao >H or H+) je međunarodni intelektualni i kulturni pokret koji podržava uporabu novih znanosti i tehnologija za poboljšanje ljudskih mentalnih i

fizičkih sposobnosti i prirodnih vještina, te poništenje onoga što se smatra nepoželjnim i nepotrebnim aspektima ljudskog stanja, kao što su glupost, patnja, bolest, starenje i neželjena smrt. Transhumanistički mislioci proučavaju mogućnosti i posljedice razvoja tehnika poboljšanja čovjeka i drugih emergentnih tehnologija za ove svrhe. Moguće opasnosti, baš kao i beneficije, moćnih novih tehnologija koje bi mogle korjenito izmijeniti uvjete čovjekova života su također predmet brige transhumanističkog pokreta.

Dakle što mi činimo našoj Djeci dajući im «pravo»? Lišavamo ih, (poništavamo) prirodnih vještina, varajući sve kako je ta riječ «prirodno» samo i isključivo stečeno. Mi im zato, s «dobrom namjerom i za njihovo dobro» riješenje/razvoj, guramo kroz «usmjereni» odgovor, prije no što su išta i pitala! Grubo sugerirajući što su, a da istovremeno ni sami ne znamo što smo. Ali uvjereni smo da mi Znamo. Mi im dajemo odgovore! I što činimo zaista? Što?

Kratko i jasno: Programiramo ih da ne postavljaju pitanja!

Sve je to transhumanizam ili način oblikovanja čovjeka, koji vješto koristi agresivnost umotanu u ljubav i promicanje prava, pa se kroz brisanje različitosti na sve moguće načine, odvija prevara u kojoj nas sve navodno čini jednakima i boljima.

Cijela je ta priča protkana i združena vremenom u kojem se odvija, usmjerena prvenstveno prema djeci, onoj postojećoj i još nepostojećoj, začinjena dodatno, a radi uspješnosti djelovanja problemom i očajem neplodnih parova (proizvedući na razne načine nove nepolodnosti), te riješenjem koje se nađe eto u umjetnoj oplodnji, kao i pravu, da se abortus koristi kao kontracepcija i oblik slobode.

I ubijamo obitelj – o da, ubijamo Obitelj!

Što je Obitelj, znate li?

To je zajednica Ljudi, koja bi se trebala sastojati od osviještenih individua, razne generacijske dobi koje međusobno komuniciraju i podržavaju iskustveno jedni druge!

Mi to ubijamo. Ubili smo to prvim staračkim domom, ubili smo to umiranjem u bolnicama, ubili smo to dječjim vrtićima i emancipacijom žena. Ubili smo sve to neumjerenošću. I pohlepom. Jer smo sami prestali biti «prirodni». I uslijed svih programa kojima smo od postanka izloženi, mi smo se razvili u biće koje misli da može i smije ratovati, zaboravljajući sve više i više na samu srž sebe. Oglušili smo i oslijepili. Ubili smo tu obitelj – mjesto unutar kojeg odrastaju djeca. Naša djeca. Kao što smo i mi bili djeca koja su to trebala, a nisu imala.

I znat ćemo sutra reći djeci kako nastaju djeca, zar ne!

Ili ćemo ih prikladno odgojiti da je sasvim normalno i čin ljubavi da u dobi od osam godina spolno opće s tridesetogodišnjakom?

Znat ćemo objasniti djeci razliku između seksa i vođenja ljubavi, te razmnožavanja ljudske vrste? Hoćemo li? Znamo li razliku? Većina nas rođena je u dobu kada je seksualna revolucija

već svoje činila – naravno s «dobrim namjerama». Znat ćemo djeci objasniti kako i zašto muškarac grli ženu? Odakle i zašto dolazi potreba da je dodirne? Jer to je sve samo seks, zar ne, znamo li to?

Znamo to oduvijek, zar ne?

Kao što znamo i kako smo mi nastali, gdje smo nastali, te tko je nas stvorio. Sve mi znamo.

Sve su to «dobre namjere», zar ne, sve Znati?

Kao što je «dobra namjera» i sve rakom napadnute liječiti biljkom koja se zove indijska konopolja. I da, u potpunosti se slažem – ona «pomaže» (doduše nekome koliko se god to čini ludim, «pomaže» i zračenje i kemoterapija). Nije riješenje u biljci, ona ne riješava niti liječi! Jer – liječi li biljka pojavu raka? Rak preživljavaju oni koji ga odluče preživjeti u dubljem dijelu sebe, bili toga svjesni ili ne, koje god «liječenje» za sebe odabrali.

Ali, govoreći o indijskoj konopolji, ne može se prešutjeti u ovom ludilu legalizacije i histerije oko raka i «trave», da ona čini i nešto drugo.

Uz riješenje, uvijek, ali baš uvijek, kao mali dar zamotan je i «novi» problem, u ovom slučaju uz liječenje, promovira se biljka koja navodno «otvara svijest».

Što i nije loše uopće, ako i «otvara svijest», da istovremeno, baš ta biljka ne uspavljuje Um!

I nužno je postaviti pitanje: što će nam «otvorena svijest» s zaspalim umom, koji ne može prepoznati ni razlučiti išta? I da se razumijemo, ja ne pričam o mozgu!

Zgodno je stoga upitati se, ako ni zbog čega drugoga radi opreza i mudrosti da se zna kako se ništa ne zna: kako se ovdje i sada i kroz što «manifestira» Svijest i što je ona uopće? Kojim je resursima sebe živimo i kako je ispoljavamo? I trebaju li nam halucinogene biljke, ne samo «trava», da se suočimo sa samima sobom? Kome one trebaju?

To se ne pitamo, neće se pitati ni naša djeca, mi samo tražimo odgovore, pa tako ta indijska konopolja postaje «lijek», a moguće je samo dio transhumanizma ili prevare, točnije marketinški trik današnjeg svijeta. Zabrani, pa natjeraj ljude da se sami izbore za zabranjeno. Izvrsna je to strategija, oduvijek bila – problemi i riješenja klackaju se kao jednodijelna igračka, ne kao dva odvojena dijela.

I ta je igračka samo dio Igre, pod skupnim nazivom svega ujedinjenog u tom transhumanizmu - kojeg promatrati samo kroz čipove, umjetne udove, klonirane organe, možemo i moramo proširiti i na opsjednuća, nakačenja, implantate, jer da njih nema, moguće se ne bi se sve ovo događalo, niti bi mi bili u stalnoj i neprekidnoj, možemo reći invaziji.

Invaziju rijetki baš takvom vide, neki je tek očekuju, primjećujući samo površinske slojeve ovog

događanja. Pa se dižu bure i oluje, širi se panika i strah, padaju meteori, redaju se potresi i sve se to i događa, da, dok istovremeno, recimo sjedenje pred facebookom prolazi većinom u ugodi. Ili u potpunom kolapsu izazvanom emocijama.

Zidovi i statusi društvenih mreža, svake sekunde pretvaraju se u bojna polja, svjetlosna ratovanja ljubavlju diljem svijeta, pune se praznine u nama, ispisanim ili pročitanim rečenicama, rečenicama tuđih tuga i radosti, slika intimnosti, ogoljenih riječi koje se svakodnevno vrte pred očima tisuća ljudi (a i onog Jednog Velikog Brata). I te su rečenice i dijela, dobro sada razmislite - istovjetne onima koje su naše bake, imale potrebu izgovarati svećenicima na ispovjedima!

S jednom malom razlikom - ispovjednici su bili dužni svaku izrečenu misao držati za sebe! I većinom je tako i bilo, ma koliko god mi sada mogli na račun religijskih programa vikati. Jer svaki program ipak, unutar sebe ima nas – ljude, koji ga živimo i stvaramo i u konačnici ovisi o toj jedinki - Čovjeku. Onoj srži, maloj i nepoznatoj nam – ali najvažnijoj u cijeloj ovoj našoj priči. A nije riječ o mozgu! Riječ je o Duši, Duhu i Umu! Trojstvu!

Najsmješnije je, doduše crno - humorno, da se na zidovima čak i većine «boraca protiv Matrixa i sistema», te onih kojima je sve jasnija manipulacija ljudima, može pronaći «istina» kako su glavno zlo, eto baš ta Crkva i ti ispovjednici njihovih baka. Količina mržnje kojom se objavljuju sve nepodopštine i jasni znaci religijskog programa, te njegova urušavanja je međutim, samo znak da se jedan program nije napustio, te da se u njemu još prilično duboko, dok god nama vlada emocija.

Širi se aktivizam i rješenje, kako sve to trebamo zaustaviti, baš kao i mnogo puta do sada kroz povijest, spaliti na lomačama i sve će biti u redu! Kažu «probuđeni» ljudi koji, uopće ni ne sumnjaju kako baš te i takve misli dijele sa svojim kontrolorima. Znaju oni da ih netko «čita», pa ipak iz dana u dan – pišu i bore se. Rukama, niogama, bijesom i mržnjom. I nikome ništa, nema hapšenja, odmazda, bar ne vidljivih ili uočenih.

Vrlo interesantno, zar ne?

Pitanje je dakle, ponovno, ne kada i čime je ovo sve počelo, jer to ne znamo, već gdje se odvija napad?

Kroz izum nazvan kompjuter i na kompjuteru? Kroz čip kojeg trebamo dobiti? Ili smo ga već dobili, ali ne izgleda kao čip? Imamo li ga?

Imamo, on se zove reptilskim djelom našeg uma – samo nije vezan samo za Um – niti je samo Um. Ali je vezan za mozak. I za nas i «naše» emocije. Koje pišu facebook statuse!

Bit će i onih, točnije ima ih već sada, koji će reći da je pojava samog kompjutera, sasvim normalna i razvojna, gotovo pa evolucijska, staro događanje, eto bilo ga je još u Hitlerovo doba (i prije njega), tako je konačno Hitler i ažurirao spiskove i sakupljao podatke o Dušama (danas to čine kartice trgovačkih centara "na" kojima ljudi sakupljaju bodove i putem kojih dobivaju nagrade), a to je dovoljno daleko unatrag, da se kaže da se sve to moguće, zaista već baš dugo odvija! I bit će u pravu, zaista se već i tada prčkalo oko toga, kao i oko čistog i jasnog

programiranja uma A i ne samo njega, nije njegove ispitanike bolio um!) – konačno Mengele je za to bio kako se priča, majstor koji je ostavio puno informacija, temeljnih za sve koji su od njega učili i dugo nakon 2. svjetskog rata. I upravo tako i danas programiraju. Monarch programiranje je samo produkt svega toga.

U to doba, svašta se nešto događalo, bilo je to događanje ne samo svjetsko, već zbijeno u malo selo cijelog svijeta, uskog kruga ljudi, svi su se poznavali, kako ti loši likovi tako i oni dobri u koje bespogovorno danas vjerujemo i po njihovim «uputama» tragamo. Što i nije loše, samo kažem da je primjerice Gurdjieff kojeg vrijedi proučiti, bio osobno u doticaju s tim navodno «lošim» dečkima Hitlerom i Staljinom, ali eto on je «dobar». I da me ne shvatite pogrešno, ne mislim da je Gurdjieff bio «uz» Hitlera. Samo kažem da u tome i mi živimo i u tome sudjelujemo svi! I danas, u tom zbijenom selu. I zajedništvu. Ništa se nije promijenilo. Svi utječemo na sve.

Pričajući dalje o tome kada je sve ovo počelo, mogli bi se slobodno vratiti i na priču o «Adamu i Evi», dakle, daleko unatrag! I tu, ne stati, već izaći iz «istine» kako su Adam i Eva naši Preci, koji su eto zeznuli stvari, te nastavno izaći i iz današnjeg okvira bogate klike koja nama vlada, tehnologije koja se razvija, a zaista i iz okvira programiranja samo «uma».

Ako za sve okrivimo samo taj dio sebe, umni dio (povučen kao krivnja od Adama i Eve te njihove pogrešne odluke kada su navodno povjerovali Zmiji) – čime ćemo ikada pomisliti da možda nismo u pravu?

Zato i ponavljam: programiranje i oblikovanje nas, puno je šire «područje odvijanja» od samog zadiranja u um. Koji dio Eve ili Adama je donio pogrešnu odluku? Znamo li?

Taj «um» je samo djelić «područja» nas, a baš je njime dobro pogledati i u druga područja ili sastavne djelove nas, ona koja se tiču i Duše i Duha, ali i nas kao Ličnosti.

Zašto bi to trebali činiti?

Zato što je to otvaranje svih mogućnosti, zato što bi se ovaj današnji «transhumanizam» vrlo lako pronašao već u tom «ranom dobu», ako bi se u tom pravcu usmjerilo pogled. Zato što bi nam to otkrilo neprekidan i istovjetan «modus operandi» vladanja nama.

No, ne bi tada moguće Adam bio samo jedan Adam, niti Eva samo jedna Eva, niti bi zmija bila samo zmija, niti jabuka, jabuka. A niti Rajski vrt jedno mjesto «prije» Zemlje ili na Zemlji ili početak. A najmanje od svega bi Adam bio ono što mi danas jesmo ili smo trebali biti ili smo bili. Tko zna gdje smo sve posijani, te koje smo razvojne puteve imali. A Zemlja je samo jedan dio, možda onaj u kojem smo «kolektivno i globalno» zapeli i zapinjemo još uvijek.

Jer Adam i Eva postaju, ako ih se dublje promotri, samo obrazac nečega, te moguće prikaz ljudi koji, ako se tog obrasca primimo «kao pijan plota», nikada neće moći vratiti događaje unatrag do «ispravka» – ili krenuti dalje, kada su zaustavljeni već na samome početku. I čini mi se stoje! Stoje tako Adam i Eva, negdje pored nas, ne dotičući nas, a određujući nas.

Taj obrazac tog navodnog početka, taj «Adam s Evom» ili kraće Čovjek - ma gdje on bio i u

kojoj god fazi razvoja bio, prema opisima svih geneza – dijeli jednu zajedničku nit - moguće je genetički izvrnut tehnološkom poboljšanju ili zaboravu. I možemo sada spekulirati ponovno o dobroj ili zloj namjeri toga – ona uopće nije važna, jer je, ovakva ili onakva u svojoj izvedbi: prikaz nasilja!

Pitanje je dakle, ne samo što se, već zašto se nešto dogodilo Čovjeku ? I kome je to bilo u interesu? Adamima i Evama? Ili onima koji su kao što to čine i danas, navodno Adamu i Evi učinili uslugu! Uslugu ili Prijevaru?

Postavlja se stoga i najvažnije pitanje, nije li se sve već odvijalo, a ovo što živimo je samo održavanje tog stanja (uz nečije velike napore), pa ništa nije isključivo. Osim toga da nam je, nesumnjivo nešto sakriveno i tajno?

A taj tajni veo nosimo u sebi, kao dio lažno «umnog» dijela nas, neki to zovu u proširenom viđenju i Ličnošću, iako bih tu bila zaista oprezna, jer to nije Ličnost o kojoj pišem kada je spominjem kao jednu od 4 komponente.

Iako je do ove problematike, točnije promišljanja o njoj, naporno uopće stići, ona je i temelj svih duhovnih učenja, kako bi se uvidjelo moguće postojanje te lažne Ličnosti koja ne prepoznaje dijelove sebe.

Sve što znamo o toj Ličnosti koje se trebamo osloboditi, je tako dato na viđenje da izgleda kao da je pisano jezikom kojeg nitko ne razumije.

Sve je obavijeno tajnim učenjima, zakomplicirano, kao da šecete minskim poljem. Otežano te za mnoge u potpunosti neshvatljivo. Zašto? Jer je tajno? Ili su ljudi glupi? Tako treba biti? Aha. Ipak, rekla bih da nema tajni izvan nas - Mi smo tajna. Njihova tajna.

Moguće je, baš zato, da svaki dio «planiranja» ili «implantiranja» i izvršenja kontrole nad nama, ima faze i sukladan je «napretku» (čitaj otkrivanju tajne!), kako samog čovječanstva, tako i naših kontrolora. Pa, ako bismo rekli da je nešto što je bio napad na nas i našu evoluciju recimo: blokada, onda je to blokada koja lažno ne samo da blokira, o ne, ako smo mudri ona nudi razvoj i napredak.

No, blokada nije nastala kao poticaj za razvoj i napredak.

Taj dio je dobro razlučiti.

Moguće je međutim, da je ona kroz sržnu evoluciju ili sjećanje, ipak i dalje moguća, a za naše kontrolore i vrlo opasna!

I moguće je, da samo treba uočiti kako sada izgleda plan i rad, točnije laži koje su, ne samo oko nas već i u nama. A one, moguće zaista nisu samo produkt našeg nerada, već grubog miješanja sa strane. Potaknuti smo biti ono što nismo. I zato nas stalno iznova i iznova reprogramiraju. Da tako i ostane.

Sama ta fraza «programiranje uma» – koliko god u svojoj oblasti nudila informacija o programiranju, kroz ovu ili onu tehniku, jer programiranje se zaista događa - otkriva i suptilan dio onoga što nam se radi. Mjesto rada je negdje dublje unutar nas, o čemu naša lažna Ličnost s umom nije obaviještena, a i kako bi bila, kad je to jedan od glavnih razloga njezina programiranja, kako u laži ne bi vidjela istinu i kako bi zaboravljala stalno i iznova.

Taj zaborav postaje temelj našeg sužanjstva - te mi kao lažna Ličnost (koja nema izgrađen most svijesti i Svijesti – pisala sam o tome ovdje: <http://www.udruga-trag.hr/index.php/tekstovi/o-utjecaju-na-covjeka/54-rad-s-vanzemaljskim-entitetima-u-javi-i-snu>) takvu informaciju najčešće ne dobivamo.

Ili je dobivamo, u nekim trenucima više ili manje, ovisno o stupnju naše precepcije, uglu iz kojeg promatramo. I riječ je o zaista kratkim trenucima! Svakako ne odrađenom i konačnom stanju u kojem možemo reći: Ja Jesam i Znam!

Spominjem riječ percepcija, koja je priznajem manjkava i ne opisuje zaista ono što smatram pod riječi: percepcija. Ta percepcija o kojoj pišem nije moguća, ako koristimo samo um lažne Ličnosti zaražen strahom, željom i intelektualizmom (koji je sastavni i rekla bih vrlo važan dio transhumanizma današnjice), već Umom koji je u međuodnosu Duše, Duha, te s otvorenom vezom i podrškom kroz Ličnost.

Zaboravu koji živimo, svi mi kao programirani ljudi, sigurno ne ide u prilog, sve učestalije prozivanje i grubo napadanje svih religija – koje su koliko god bile programirajuće – ostale ipak, svojevrsna vrsta bastiona, baš tog dijela nas, Uma, Duše i Duha - Trojstva.

Koje li ironije, zar ne?

Konačno, svaka je laž iznikla na istini, inače ne bi bila živuća, zar ne? Tako je i s programima religija. Ili kompletnim programom koji nazivamo naš Život.

Upravo, stoga to je moguće i bio cilj/plan kreiranja programa religija. Kreirati laž koju će se moći srušiti po potrebi, kada zagusti. Znajući naravno da će takva laž, koja je kao temelj kreirana na srži našeg postojanja (Trojstva Duše, Duha i Uma), moći poslužiti dodatnoj zbunjenosti ili novom zaboravu, te se njezinim urušavanjem mogu odraditi dvije muhe jednim udarcem.

Rušeći laž ili jedan program u svrhu reprogramiranja, srušit će se i informacija o nama samima. I novi Matrix može zaživjeti. Adami i Eve dobit će razvojnu demokratsku priliku i slobodu za lažna prava i jednakosti, priliku biti ne samo Adam i Eva, već Adam i Adam, Eva i Eva, ne moraju se više ni množiti na način na koji su to do sada činili, neka taj način bude samo seks i užitak ili ljubav, tako se to danas zove.

Dokaz za ovo, za sve one koji dokaze traže je i posljednji Life Ball održan u Beču, na kojem su obrađeni i Adam i Eva, na sve moguće načine, pod tematskim sloganom: Vrt zemaljskih užitaka! U toj revijalnoj manifestaciji sakupljanja novaca za oboljele od AIDS-a i HPV-a, prošetali su Ozirisi, Neptuni, Ištar, Majke Boginje, pauci i bogomoljke, reptili, u kratko jednom

riječju – KREATORI! Pa nam je zorno prikazano slikom sve o budućim Adamima i Evama. (fotografije su na kraju teksta)

Onima koji se u budućnosti mogu i hoće množiti, eto, na nove načine, kroz razvoj transhumanizma, te stvarati kvalitetnije, pametnije i zdravije potomstvo kao pravi Kretaori!

Uz zdravstvene i građanske odgoje biti ćemo slični njima, na sliku i priliku!

I oni se tako množe, Evine maternice već dugo služe kao inkubatori, ako mogu Njima, mogu i nama, zar ne? (pišem o tome u tekstu o vanzemaljskim trudnoćama koji je u pripremi op.a.)

Upravo u tom dijelu događanja, koje ima razne faze koje se prilagođavaju, pa će se pojavljivati agnosticizam li ateizam jači od svih vjera do sada, navodno nasuprot dogmi religija, ili prosvjetljenje u kojem nema Boga – već smo mi Bogovi, a kao jedina Božica zaživjet će Ljubav nošena na krilima Demo(no)kracije i sloboda, prava i jednakosti. Sve će biti začinjeno i fazama napredne i razvojne tehnologije, a nicat će i niču nove teorije zavjere.

Ali i nova/stara učenja o Svijesti.

I za sva je ova područja pripremljen teren, u tome i je problem, ništa, ali baš ništa što imamo oko sebe nije lišeno ovog događanja!

Posljedica ne uočavanja toga da smo svi i sve «zaraženi», očituje se i u tome da se većina autora metafizičkog i ezoteričkog područja ne propitkuje, na način «gibljive rasprave».

Nema one zdrave upitnosti, već samo reciklaže, u kojoj vrijedna djela i njihovi autori postaju često pogrešno interpretirani, ili postaju i ostaju samo autoriteti. I to mi sami potičemo, vlastitom programiranošću i ne znanjima.

Baš zbog te programiranosti, najčešće duboko pokretane intelektualizmom u nemogućnosti smo ih čitati tako da ne budu/postanu programi.

Time sebe osuđujemo na neuočavanje, moguće važnih stvari kroz same informacije.

Nije dakle ovdje problem, što su to pisali ti «autoriteti», izvrsno je da su pisali i važno, dakle nije riječ o «kritici i suđenju» tih ljudi, već o pitanjima!

O pitanju, smijemo li mi danas biti upitni vezano uz ono što su nam ostavili?

Smijemo li ih isčitavati i dopunjavati postavljanjem pitanja, s svrhom razlučivanja i razumijevanja, ići dalje?

Smijemo li to činiti bez da budemo napadani da smo se drznuli proturječiti oko nečega što oni ili nisu smjeli ili nisu znali opisati/napisati? Ili su napisali nešto, a da ni sami nisu znali što zaista, a mi to danas možemo pronaći? Možete li zamisliti koliko je moguće Jung "štete" učinio pričom o arhetipovima? Mnogi su pisali «sakriveno», možda i od sebe samih!

Smijemo li dakle misliti svojim Umom? Ne mozgom – već Umom koji misli zajedno s Dušom i Duhom? Možemo li to činiti?

Ili ćemo biti na razne načine upozoravani da to ne činimo, jer je to na djelu samo um – onaj koji je programiran? Ili ta naša strašna Ličnost? Pa ako i krenemo išta promišljati, rušeći naizgled nečije «istine» i istražujući razne varijacije, jesmo li pobunjenici?

Nije li ipak moguće, da je to naše preispitivanje nešto što se može nazvati slobodom otvorenih mogućnosti?

Način kojim možemo stajati i gledati u rušilačku moć u kojoj živimo i kojoj svjedočimo? Način kojim ostajemo u miru i djelujemo? Kako djelovati? Možemo li? Rekla bih da možemo, ali tako da baš sve što znamo, dovedemo u pitanje! Jer, kako stvari izgledaju, taj rušilački pokret (ono što čine za naše dobro: "dobrim namjerama") koji se ocrtava u i oko nas u svim segmentima našeg postojanja, kako kroz svjetsko politička i ekonomska događanja, tako i kroz sva ostala vezana uz nas, dopunjuje se na razne načine u onim fazama koje idu pod ruku sa svime do sada navedenim.

Sasvim prikladno razvijaju se tako i razni materijali koje zovemo kanaliziranim porukama naših eventualnih spasitelja, od Galaktičke federacije pa nadalje, opskrbljujući nas informacijama koje se mogu uzimati kao istina i samo istina – bez propitkivanja!

I nisu samo ta područja u rušilačkom događanju, možemo pogledati i znanstvena područja fizike, kemije, biologije, jer i tu se odvija priča gradnje «autoriteta». Tako svjedočimo novim znanjima kvantne fizike, vremena i prostora, koja neće dati, koristeći se intelektualizmom, da se postavi pitanje, pa ako nemate papir koji kaže da ste prvo svladali programsku fiziku, da bi razumijeli navodno onu kvantnu, teško ćete sami sebi dopustiti razmišljati Umom. Nećete se nošeni Duhom pobunjeničtva usuditi prkositi postavljajući pitanja.

Danas će nam se, a kako bi onaj bosanski lonac, kojeg sam spominjala bio zavodnički ukusniji, moderniji, objašnjavati istina i kroz prizmu jedne Umjetne inteligencije, a koja je sama sebi svrhom i u kojoj smo mi samo sudionici kompjuterskog programa. Pa će se snimati Matrixi i Prometeji koji nude genetičko postanje, ali završavaju opet s Čovjekom kojeg vodi umjetni mozak! Na to su nas sveli ili pokušavaju.

Ako i zanemarimo sada da je, čak i Umjetna inteligencija moguće samo moderan opis Boga, te da je to bila i svrha religija, te da je ovo samo varijacija na temu – «Jedan kojemu se vraćamo i radi kojeg postojimo», ta Umjetna inteligencija postaje izvršni temelj ovog novog Matrixa, koji je čini mi se, već sasvim uredno zaživio.

I u njemu će sva ona demonska, reptilska ili bilo koja druga bića, a ojačana kvantnom fizikom, biti sve dalje i dalje, sve manje zaista u nama fizička, rekla bih baš onako kako treba. I mi sami bit ćemo vođeni da nas se uvjeri kako nismo fizički, te eto samo što nismo uskrsnuli u neku daleku 4 ili 5 dimenziju, i biti ćemo transformirani u svjetlosna tijela. I kada kompjuteri izguraju knjige, ta će bića, koja su vrlo fizička u napadu na nas, postati novi mitovi i legende (poznato?),

a živjet će eto samo kratko, onoliko dugo koliko o njima neke Eve i Adami odluče pričati svojoj djeci.

A pretpostavka je da će biti sve manje Adama i Eva – koji će to smatrati važnim. Jer zaživjet će novi Adam i Adam! I nova Eva i Eva. Sretni u svijetu ispunjenom ljubavlju. S svojom preoblikovanom, reprogramiranom djecom.

I ovo je razvoj Čovjeka? Bivanje Čovjeka?

Koji će se tim putem kojim je krenuo vratiti na što? Čemu se uopće vraćati? Pogotovo jer se čini da se uvijek vraćamo Njima! Što bi trebali povratkom postati?

Jednospolno biće?

S razvijenom samooplođnjom? Ili?

To je budući Čovjek? Ili Kreaorski Plan?

Mislim da nije, ma koliko se god činilo da je tako. Mislim da je ako ne nama, Kreaorima jako važno da žena ostane žena, a muškarac muškarac, ali spriječeni vidjeti da nekome služe. I jako se trude uvjeriti nas, kako ćemo mirno živjeti u "zemaljskim vrtovima užitaka", u svojim novim ulogama, ponosni na sebe jer smo čista Ljubav i davanje.

Moguće je zato, da je ovo što danas živimo, recimo to tako, novi Matrix, reprogramacija starog, u kojem postoje stari Kreaori, koji su nas odgajali, a i odgojili da sada mislimo kako smo mi Kreaori ili to učimo biti.

O da, to ide u skladu s onom da moramo pozitivno razmišljati, da moramo koristiti Zakon Privlačenja, jer mi to možemo, zar ne? Dali su nam lažnu građu kojom mi dalje kreiramo, pa i sebe same, istovremeno obavljajući i posao vlastita stalnog reprogramiranja za Njih. A tako je moguće od samih početka života na Zemlji, samo služimo. Njima.

Kada kažem da dobivamo lažnu građu, ovdje u priču možemo uvesti sve one legende i vampire, demone, te sva ostala bića koja nam krađu energiju, pod zbirnim nazivom naši bliskiji ili manje bliski kontrolori. I sva ta bića zaista, na ovaj ili onaj način krađu, ali ne našu energiju tako da ostajemo bez nje (iako nam često podižu baš takvu emociju), već samo derivat te energije, znan nam je još pod imenom: snaga. O tome je pisao C.Castaneda. O moći koja nije naša i ne treba nam, jer imamo snagu.

I opet dolazimo do tragikomične situacije, derivat naše snage postaje njihova moć, te je takvom, nama slijepima i često budalasto i naivno gladnima moći (ne bi li bili poput bogova), istovremeno nude natrag, prodajući nam je, kao gradivno tkivo našeg zatvora, na sve moguće načine.

Ako ste se ikada pitali što su Oni, ima samo jedna riječ koja ih definira: TRGOVCI!

I svuda oko sebe možete vidjeti da je ovo njihov svijet, a jedino što trebamo učiniti je prestati kupovati!

Što podrazumijeva, da svi mi pogledom u sebe, prvo trebamo otkriti koja je naša cijena!

Jer baš kroz cijenu nas samih odvija se trgovina s Njima!

A trgovanje je stalno programiranje.

Naravno većina će raznih, danas tako modernih aktivista, ovu pobunu protiv prodaje nas, izvoditi pozivajući na bojkot tajkuna i njihovih proizvoda, ja ne pričam o tome, pričam o čovjeku inzutra!

I da ostanem u skladu s starim informacijama, spomenut ću «posljednja vremena», te ih provući kroz pogled kako se priča o trgovcima baš danas sve više otkriva, te mislim, da sada nije nužnost otkriti samo to da smo programirani. Već oblike programiranja.

Izaći ću zato iz okvira programiranja samoga, jer mislim da živimo u trenu kada je reprogramiranje našim kontrolorima važnije.

Ako ni zbog čega drugoga, zato što postoji mogućnost da danas doživljavamo jedno dublje reprogramiranje programa koje smo davno dobili. Jer očito je da se Matrix ruši i da sve više ljudi prepoznaje trgovinu, te štrajka glađu za moći.

I tu moguće postoji "pukotina", naime prilikom reprogramiranja dolazi do jednog oblika resetiranja u nama, u tu pukotinu možemo zaviriti, koja je evolucijska u svojoj biti, iako zablokirana, pa je pomalo, recimo to danas hakerska ili mutirajuća. Zašto?

Zato što svako reprogramiranje ima manu, ostavlja u određenim trenucima «brisani prostor», pa kako oni ulaze u nas na razne načine radi reprogramiranja – možemo i mi ući u sebe i hakirati ono što je Njihovo. Ako to naučimo vidjeti. To se veže na one kratke trenutke percepcije koje sam spominjala!

Radi te mogućnosti, tj. ovakvog scenarija današnjeg događanja, mudro je sve što smo do danas dobili kao informaciju filtrirati, ponovno čitati i razlučivati iz novih uglova percepcije. Tu bi valjda dobro došla ona stara poslovice: ne rušite mostove iza sebe.

Jer taj dublji dio nas o kojem religije pričaju (doduše svaka na svoj način, ali temeljem jednako) – ocrtava se u priči o Trojstvu ili trima djelovima nas: Duši, Duhu i Umu – koji tek zajedno s ovim tijelom u kojem sada i ovdje postojimo, čine našu Ličnost. Onu koja čita, gleda, sluša, djeluje i to čini više ili manje – slušajući Trojstvo, ovisno koliko i što čuje ili koliko i što Trojstvo govori, opet ovisno o onoj percepciji, kao i o onoj cijeni, te sklonosti trgovanju.

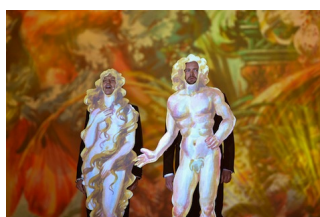
Tako «programiranje uma» ne «udara» samo na nas kao Ličnost ili isključivo na naš um, već obuhvaća sva ta 4 dijela nas. I tu bi se simbol križa mogao pokazati kao nešto što može dobiti nova tumačenja, ali moguće je i putokaz. Ovo će zato u nastavku biti tekst u kojem ću pokušati

objasniti da, moguće, nije mudro omalovažavati svoju Ličnost, ona je lažna samo u površinskom djelu! Jer Trojstvo bez nje, ovdje gdje se mi sada nalazimo ne može. Isto tako, ne mičite i ne tucite svoj «ego». Treba vam na ovome putu.

Fotografije nedavno održanog Liffe Bala u Beču:

Baš lavovski par, zar ne?

A evo i Adama i Eve u ruhu voditelja!

Kraj prvog dijela

Napisala: [Tamara Vrančić Sokač](#)

Ovdje može biti Vaša reklama